

Sygn. akt III C 289/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 października 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Artur Grajewski

Protokolant: p.o. Emilia Ernest

po rozpoznaniu 18 października 2017 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. 105.369,04 (sto pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt dziewięć i 4/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie naliczanymi od kwoty 102.904,25 złotych od 3 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w (...).166,69 (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt sześć i 69/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 289/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 października 2017 r.

W pozwie z dnia 7 grudnia 2016 r. (data nadania) powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 105.369,04 zł, na którą składają się należność główna w kwocie 102.904,25 zł oraz odsetki umowne liczone od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia 2 grudnia 2016 r. w kwocie 2.464,79 zł wraz z dalszymi należnymi odsetkami umownymi naliczanymi od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, której aktualna wysokość wynosi 10,00% w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, liczonymi od dnia 3 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód podniósł, iż z tytułu umowy (...) nr (...) zawartej z pozwaną na podstawie Ksiąg (...) Bank (...) S.A. stwierdzone zostało wymagalne zadłużenie A. K.. Powód wskazał, iż wierzytelność jest w pełni wymagalna, zaś pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała swoich należności względem powoda (pozew – k.4-7).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 19 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt III Nc 410/16 tutejszy Sąd nakazał pozwanej A. K., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 105 369,04 zł (sto pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych i cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, naliczanych od kwoty 102 904,25 zł (sto

dwa tysiące dziewięćset cztery złote i dwadzieścia pięć groszy) od dnia 3 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1 287 zł (tysiąc dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu czwartej części opłaty od pozwu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu (nakaz zapłaty – k.23).

W piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2017 r. (data stempla UP – k.31) pozwana A. K. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu podniosła, iż nie jest w chwili obecnej w stanie uiścić jednorazowo zasądzonej nakazem zapłaty kwoty, z uwagi na jej trudną sytuację finansową (sprzeciw od nakazu zapłaty z dn. 19.12.2016 r. – k.29-30).

Na rozprawie w dniu 18 października 2017 r. pozwana wniosła ostatecznie o częściowe umorzenie należności z uwagi na to, iż nie jest w stanie zapłacić całej kwoty, jakiej domaga się w niniejszej sprawie powód (protokół rozprawy z dnia 18.10.2017 r. – k. 77-78).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 1 kwietnia 2015 r. pozwana A. K. zawarła z Bankiem (...) z siedzibą w W. umowę pożyczki (...) nr (...). Na podstawie wspomnianej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 110.115,28 zł na okres 10 lat z terminem zapadalności na dzień 20 kwietnia 2025 r. (dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 01.04.2015 r. – k.46-63).

Pozwana nie uiszczała terminowo należności wobec powoda (dowód: historia operacji na kontrakcie kredytowym – k.40-41v, wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 02.12.2016 r. – k.8, wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 22.03.2017 r. – k.42). W związku z powyższym, pismem z dnia 20 lipca 2016 r. (...) Bank (...) SA wypowiedział powyższą umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty z powodu braku spłaty wymaganych rat, stwierdzając, iż wysokość zadłużenia wymagalnego wobec (...) Banku (...) SA według stanu na dzień wystawienia wypowiedzenia wynosi 4.349,41 zł, zaś zadłużenie niewymagalne na dzień wystawienia pisma w przedmiocie wypowiedzenia wynosi 101.351,54 zł (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych z dnia 20.07.2016 r. – k.64).

Pismem z dnia 13 września 2016 r. powód (...) Bank (...) SA wezwał pozwaną A. K. do zapłaty kwoty 104.383,73 zł z tytułu kapitału, odsetek oraz prowizji i opłat, jak również dalszych odsetek należnych naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia wezwania 10,00% w stosunku rocznym, w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia niniejszego wezwania (dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 13.09.2016 r. – k.9). Ponadto w wezwaniu powód poinformował pozwaną o możliwości zawarcia porozumienia lub umowy ugody, ustalających warunki spłaty zadłużenia, w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności. Wezwanie do zapłaty doręczone zostało A. K. w dniu 22 września 2016 r. (potwierdzenie doręczenia przesyłki – k.10).

Pozwana do dnia wydania wyroku z dnia 18 października 2017 r. nie uregulowała swoich należności względem powoda, zaś wierzytelność stała się w pełni wymagalna (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty, które nie były kwestionowane ani pod względem ich prawdziwości, ani autentyczności. Mając na uwadze art. 229 k.p.c. Sąd uznał je za wiarygodne. Ponadto pozwana A. K. nie kwestionowała roszczenia powoda.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jest w pełni zasadne, w związku z czym podlegało uwzględnieniu w całości. Pozwana ostatecznie nie kwestionowała żądania ani co do zasady, ani co do wysokości. Zaznaczyć należy, iż Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim w oparciu o dowody z dokumentów, załączonych do pozwu przez powoda, których treść, nie była kwestionowana przez strony.

W ocenie Sądu zasadność powództwa wytoczonego przez powoda (...) Bank (...) SA znajduje oparcie w treści zawartej przez strony umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015 r., tj. kredytu konsumenckiego w rozumieniu art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r., poz. 1528 t.j.). W myśl zaś

art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 1876 t.j.) Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (przepis ten stosowany jest do kredytu konsumenckiego na podstawie art. 78 i 78a pr. bank.). W razie niewywiązywania się z przyjętego na siebie przez kredytobiorcę zobowiązania (nie dotrzymywanie warunków umowy), bank miał ustawowe prawo wypowiedzieć powódce umowę (art. 75 ust. 1 w zw. z art. 78 u 78a pr.bank.). Umowa pożyczki została wypowiedziana, co doprowadziło do powstania wymagalności całej niespłaconej należności wraz z dalszymi odsetkami (§ 12 umowy). Wypowiedzenie umowy kredytu przez bank wywołuje dwojakiego rodzaju skutki prawne. Skutki te występują ex nunc po upływie okresu wypowiedzenia wyznaczonego zgodnie z art. 75 ust. 2 pr. bank. Po pierwsze, wygasa wówczas roszczenie kredytobiorcy wobec banku o dalsze wypłaty kredytu. Kredytobiorca nie może żądać od banku przekazania mu środków pieniężnych. Po drugie, wymagalne staje się roszczenie banku o zwrot kredytu, który został wypłacony na rzecz kredytobiorcy, o ile przewidziany w umowie termin spłaty nie nadszedł wcześniej. Począwszy od pierwszego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, bank może rozpocząć naliczanie odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Gdy upłynie okres wypowiedzenia i kredyt nie został jeszcze spłacony w całości, zobowiązanie kredytowe nie wygasa. Nadal łączy ono strony, a jego treść - pod pewnymi względami - podlega regulacji wynikającej z umowy kredytowej (np. co do wysokości odsetek za opóźnienie). Wykonanie uprawnienia prawokształtującego w postaci wypowiedzenia skutkuje wówczas jedynie zmianą stosunku prawnego. Po wypowiedzeniu tytuł prawny wierzytelności banku o zwrot kredytu pozostaje niezmienny - tytułem tym jest umowa kredytowa, a nie np. bezpodstawne wzbogacenie lub nienależne świadczenie.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie o zapłatę kwoty w wysokości 105.369,04 zł, na którą składają się należność główna w kwocie 102.904,25 zł oraz odsetki umowne liczone od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia 2 grudnia 2016 r. w kwocie 2.464,79 zł zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie przyjął bowiem, iż w zakresie niebudzących wątpliwości twierdzeń powoda na pozwanym ciąży obowiązek spłaty należności głównej oraz odsetek umownych, naliczonych od należności głównej od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia 2 grudnia 2016 r., co wynika z zawartej między stronami wspomnianej umowy pożyczki. Uwzględnieniu na podstawie art. 481 § 1 k.c. podlegał również wniosek powoda o zasądzenie dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie większych niż odsetki maksymalne za opóźnienie naliczanych od kwoty 102.904,25 złotych od 3 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Podkreślenia ponadto wymaga to, iż pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki z powodem (...) Bankiem (...) SA z dnia 1 kwietnia 2015 r., jak również nie kwestionowała wysokości należności, jakiej pozwem w niniejszej sprawie domagał się powód. W złożonym sprzeciwie podniosła jedynie, iż nie jest w stanie dokonać spłaty należności wobec trudnej sytuacji majątkowej, nie podniosła ponadto żadnych okoliczności faktycznych ani zarzutów wobec wydanego nakazu zapłaty. Pozwana nie przeczyła również temu, iż uchylała się od płatności rat kredytu. Pozwana w istocie nie podjęła w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej, na rozprawie zaś ostatecznie wniosła jedynie o częściowe umorzenie należności, jakiej domagał się powód.

Powód na potwierdzenie przysługującego mu roszczenia przedłożył dowody w postaci stosownych dokumentów, których autentyczności strona pozwana nie negowała, w związku z czym Sąd uznał je w pełni za wiarygodne. Pozwana ostatecznie na rozprawie w dniu 18 października 2017 r. wniosła zaś o umorzenie części kwoty dochodzonej od niej przez powoda, z uwagi na brak możliwości spłaty całej należności, której domagał się powód wobec trudnej sytuacji materialnej, w której obecnie się znajduje. Podkreślić należy jednak, iż w sprawach o zapłatę Sąd związany jest kwotą dochodzonego roszczenia, w związku z czym kwoty tej nie może modyfikować, zważywszy w szczególności na to, iż pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda, jak również roszczenie to jasno wynikało z przedstawionych przez powoda dokumentów, którym Sąd dał wiarę. Prawo do modyfikacji dochodzonej kwoty przysługuje wyłącznie wierzycielowi, w związku z czym jedynie on może zdecydować o umorzeniu w części bądź całości dochodzonej kwoty, nawet wówczas gdy suma ta zasądzona została prawomocnym wyrokiem Sądu. Podobnie rzecz się ma z rozłożeniem określonej kwoty na raty. Ponadto zgodnie z art. 118 k.c. oraz art. 125 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym

wyrokiem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, zaś roszczenie o świadczenia okresowe, które takim wyrokiem nie zostało stwierdzone, przedawnia się z upływem trzech lat. Prawomocny wyrok Sądu stanowi zatem podstawę do dochodzenia roszczeń przez wierzyciela od dłużnika w dłuższym okresie czasu, pełniąc funkcję ochrony przed przedawnieniem się powyższego roszczenia. W takim stanie rzeczy oraz wobec braku dowodów ze strony pozwanej, Sąd na podstawie powołanych wyżej dowodów uwzględnił powództwo w całości.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy określonej w art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 5.166,69 zł składa się zatem opłata sądowa od pozwu w wysokości 5.146,00 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w kwocie 3,69 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.